

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 7/98

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu konanom 28. januára 1998 predbežne prerokoval podnet [REDACTED], bytom [REDACTED], na začatie konania o preskúmanie konania a rozhodnutia Okresného súdu v Rožňave č. 4 C 716/92 a Krajského súdu v Košiciach č. 19 Co 91/95 a takto

r o z h o d o l :

Podnet [REDACTED] *o d m i e t a* pre nepríslušnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e :

[REDACTED] (ďalej len „navrhovateľ“) doručil Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podanie pôvodne adresované Krajskému súdu v Košiciach, ktorým žiadal ústavný súd „o zákrok“ v záujme zabezpečenia ďalšieho riadneho konania v jeho občianskoprávnej veci. Toto podanie neskôr doplnil ďalšími dvoma podaniami, označenými už ako podnet, ktorými sa sťažoval na konanie Krajského súdu v Košiciach.

V konečnom dôsledku navrhovateľ žiadal vyniesť nový, "...jedine správny a skutočne spravodlivý rozsudok ...", ktorý by bol "... jednoznačne pozitívny v prospech žalobcu ...".

Z obsahu predložených podaní ústavný súd zistil, že navrhovateľ sa žalobou u Okresného súdu v Rožňave domáhal zaviazať Okresný úrad Rožňava na náhradu škody vo výške 272 580,- Sk. Okresný súd v Rožňave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 716/92-102 z 5. decembra 1994 rozhodol tak, že žalobu zamietol. O odvolaní navrhovateľa podanom proti tomuto rozsudku rozhodol Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 91/95 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Navrhovateľ v priebehu celého konania pred súdmi (pred konečným rozhodnutím bol rozsudok súdu prvého stupňa už raz zrušený) vyjadroval zásadnú nespokojnosť ako s tvrdeniami zástupcov protistrany a väčšiny vypočutých svedkov, tak so závermi súdov, ktoré z týchto tvrdení vychádzali. Svoju nespokojnosť s priebehom takto sa vyvíjajúceho konania a napokon konečného rozhodnutia dával na vedomie rôznym inštitúciám Slovenskej republiky (Úradu vlády Slovenskej republiky, ministerstvá, Národnej rade Slovenskej republiky, Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky atď.) vrátane ústavného súdu.

Vychádzajúc z obsahu podaní a tiež z ich označenia v sprievodných listoch ako „podnetu“ konal ústavný súd o veci navrhovateľa podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

V rámci konania o podnete ústavný súd rešpektuje skutočnosť, že ide o návrhové konanie bez prvkov zásady oficiality a že teda je potrebné dodržať príslušné náležitosti takéhoto podania. Z toho vyplýva, že ústavný súd nemôže prijať na konanie taký podnet, v ktorom absencia niektorej náležitosti predpokladá postup podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 293/1995 Z. z. (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z. z.“) ad partem. V intenciách tejto skutočnosti ústavný súd pri svojom rozhodovaní i v štádiu predbežného prerokovania veci môže

vychádzať - a v konečnom dôsledku prijať záver - iba z konkrétneho obsahu podnetu a jeho petitu. Ak jeho obsah nepoukazuje na skutočnosti predstavujúce možnosť ingerencie ústavného súdu do konania pred všeobecnými súdmi, chýba pre konštatovanie o oprávnení ústavného súdu vo veci konať jedna z podstatných podmienok - jeho príslušnosť.

Nie je povinnosťou ústavného súdu uvádzať, hoci len príkladmo prípady, v ktorých je preň konanie na všeobecných súdoch predmetom skúmania. Rámcovo však možno uviesť, že ide o situácie, pri ktorých porušením procesnoprávných predpisov zo strany všeobecného súdu dochádza k porušeniu ústavou upravených základných práv občana ako účastníka tohto konania. V žiadnom prípade však medzi ne nepatria námietky proti tej časti rozhodovacej činnosti všeobecného súdu, ktorá všeobecne vyjadruje jeho nezávislosť. Sem predovšetkým patrí rozhodovanie všeobecného súdu o tom, či a aké dokazovanie vykoná, najmä však to, ako vykonané dokazovanie vyhodnotí a rešpektujúc príslušné predpisy Občianskeho súdneho poriadku nakoniec rozhodne.

Navrhovateľ vo svojom podnete vyjadril nesúhlas so skutočnosťami, ktoré tvoria práve uvedenú oblasť činnosti súdov. Polemizoval tiež s jednotlivými svedeckými výpoveďami i s argumentmi použitými v odôvodneniach rozhodnutí súdov.

Ústavný súd je v zmysle čl. 124 ústavy nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 141 ods. 1 ústavy v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy, ktoré podľa čl. 142 ods. 1 rozhodujú aj v občianskoprávných veciach. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov a contrario ústavný súd nepatrí do tejto sústavy súdov; navrhovateľ vo svojom podnete žiadal, aby bol ústavný súd prakticky ďalšou odvolacou inštanciou, či už v rámci všeobecného súdnictva alebo mimo neho. Takéto postavenie ústavný súd nemôže mať. Nemá ho ani v prípadoch, kedy by mohol na základe konkrétneho návrhu „konať o konaní“ pred všeobecnými súdmi. Nemohol by totiž dospieť ani po prípadnom konštatovaní o porušení niektorého ústavného práva navrhovateľa všeobecným súdom k odlišným záverom ako tento súd. Nemôže

nahradiť vlastnými závermi a hodnotením dokazovanie vykonané týmto súdom a nedoplňuje ho.

V občianskoprávných sporoch - ako to eo ipso vyplýva z ich povahy, keďže ide o „spory“ - rozhodnutie súdu priznáva právo jednej z proti sebe stojacich strán. Pri dodržaní zákonnosti v postupe všeobecných súdov ide teda o neúspech v spore jedného z účastníkov, nie o porušenie jeho ústavných práv. Navyiac výpočet - akokoľvek obsiahly - článkov ústavy, či uvedenie ústavy alebo „ústavných práv“ všeobecne a paušálne ako porušených neznamená pre ústavný súd povinnosť takéto porušenie hľadať v prípade, ak medzi obsahom podnetu a ústavnými právami nemôže existovať príčinná súvislosť.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. ústavný súd každý návrh (podnet) predbežne prerokuje bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia môže ústavný súd odmietnuť návrhy (podnety) vo veciach na prerokovanie ktorých nie je príslušný bez ústneho pojednávania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 1998

Za správnosť vyhotovenia:

JUDr. Richard R a p a n t
predseda senátu